

**Из „Похитителят на
мълнии“ – подбрани
откъси от десета глава
Рик Риърдън**

Източник: Интернет

В този урок ще научите:

- Кой е Рик Риърдън?
- Сюжетът накратко
- Героите
- Общият свят на богове и хора
- „Похитителят на мълнии“ и вълшебните приказки
- Обобщение

Кой е Рик Риърдън?

Рик Риърдън е съвременен американски писател, автор на поредиците *„Пърси Джаксън и боговете на Олимп“*, *„Хрониките на Кейн“*, *„Боговете на Олимп“*. Бил е учител в продължение на 15 години и в наши дни споделя, че сюжетите са му хрумвали, докато е трябвало да преподава на учениците си старогръцката митология. Именно от учениците си и от собствените си деца авторът е разбрал колко е вълнуващо древните богове и герои да бъдат накарани да живеят в нашето време. Книгите му са преведени на повече от 20 езика и печелят все по-голяма известност в цял свят. По романите му за Пърси Джаксън вече са заснети два филма.

Сюжетът накратко

Дванайсетгодишният Пърси е обикновено момче от Ню Йорк, чийто живот не е особено щастлив. Един ден обаче той с изумление научава, че е син на бога на моретата Посейдон. Оказва се, че безсмъртните богове, герои и чудовища от старогръцката митология населяват и съвременния свят, само че могат да придобиват друга външност, за да съжителстват с хората. Пърси узнава, че истинското му име е старогръцкото Персей, че учителката му по математика госпожа Добс е една от трите Фурии (Фуриите, наричани още Еринии, са зловещи богини на отмъщението в гръцката митология), а учителят му господин Бранър всъщност е мъдрият кентавър Хирон (получовек-полукон в гръцката митология, учител на редица герои). Попаднал в летен лагер за деца на богове, Пърси трябва да изпълни трудна мисия. Някой е похитил една от мълниите на Зевс и Пърси трябва да слезе в подземното царство на Хадес, да открие откраднатата мълния и да я върне на върховния бог, за да предотврати голяма война между боговете, която заплашва да унищожи хората.

Героите

Пърси Джаксън е полубог (майка му е земна жена, а баща му е бог Посейдон). Анабет също е полубожество: майка ѝ е богинята Атина, а баща ѝ – съвсем обикновен учител по история. И двамата носят чертите и на човешкото, и на божественото. С това са различни и от боговете, и от хората, защото само наполовина принадлежат към всеки от двата свята. Да вземем обяснението на Хирон за нектара и амброзията – това е божествената храна на олимпийските богове. За земните хора тя е убийствена, а за Пърси и Анабет – просто целебна. Тя е като лекарство – може да помогне, но може и да убие, ако се прекали с нея. Целебна е единствено за тези, които са и богове, и хора, но нито само богове, нито само хора. Различният е и най-уязвим, както личи и от обяснението за меча Въртоп: *„Но ти, като полубог, можеш да бъдеш убит и с божествени, и с обикновени оръжия“*. Следователно различният е най-уязвим, защото никъде не е в безопасност. Но същевременно той има големи преимущества, защото познава и двата свята, може да преминава между тях и да се възползва от знанието си.

Общият свят на богове и хора

В „Похитителят на мълнии“ създанията от древната митология и съвременните хора живеят в един общ свят. А обичайни за приказката вълшебни предмети, като победоносния меч Въртоп или шапката невидимка, за човешките очи са просто химикалката на Пърси и бейзболната шапка на Анабет. Огнените камшици на трите Фурии се виждат в автобуса като бабешки чанти. Подобен свят е много интересен, защото ни кара заедно с героите да подозираме, че зад всяко обикновено нещо се крие нещо необикновено и че превръщанията на съществата и предметите непрекъснато обещават следваща изненада и следващо приключение в сюжета на творбата. Едновременно с това такъв свят е много забавен и дори смешен – Пърси се притеснява, че древната бронзова кама на Анабет може да бъде открита от някой металодетектор по пътя; не е желателно да се носят мобилни телефони, защото чудовищата могат да засичат сигнала им; а израз като „да ми ядат гащите“ може неочаквано да прозвучи на древния латински език. Такъв общ свят ни кара и да се усмихваме.

*И щом ламята наближила и си разтворила
устата, започнал да удря, където му видят очите.
Пата-кюта – утрепал ламята, но се измори
здравата, докато я простре на земята.
Из „Тримата братя и златната ябълка“
Имах чувството, че са залели ръката ми с
разтопено олово, но не пуснах меч. Ударих
фурията отляво с ръкохватката и тя политна
назад. Обърнах се и съсякох сестра ѝ отдясно.
Щом острието докосна врата ѝ, тя изпищя и
избухна в облак прах.*

Рик Риърдън, из „Похитителят на мълнии“
Въпреки че действието в „Похитителят на
мълнии“ се развива в наше време, а сюжетът на
народната приказка протича в далечното
минало, между героите им се забелязват много
обща черти. Както е видно от приведените тук
откъси, и двамата смело и доблестно се
изправят срещу злото. Но не само това. Пърси
Джаксън наследява от баща си вълшебния меч
Въртоп, а Анабет има шапка невидимка. С
такива вълшебни средства изобилстват и
народните вълшебни приказки. И в
съвременната творба, и в традиционните
приказки нещо е похитено и загубено
(мълнията на Зевс, златните ябълки). И в двата
случая героят трябва да претърпи изпитания, за
да открие изгубеното и да възстанови
справедливостта.

„Похитителят на мълнии“ и вълшебните приказки

Обобщение

Светът в „Похитителят на мълнии“

Миналото на старогръцката митология и настоящето на нашето всекидневие съществуват в общ свят. Това се отнася и за предметите (химикалка вълшебен меч, бейзболна шапка невидимка), и за героите: Пърси – Персей, г-н Бранър – Хирон, бабите Фурии.

Сюжетът

Дванайсетгодишният Пърси (Персей) е избран да предотврати голяма война между боговете и да спаси хората. Неговият учител Хирон му дава вълшебен меч и разумни наставления. Докато пътува с автобус, Пърси е нападнат от чудовища – трите Фурии, които искат да убият момчето, но Пърси успява да се справи с тях.

Героите

Пърси, който трябва да претърпи изпитания и да изпълни важна и трудна задача; Анабет, която му помага; мъдрият учител Хирон; ужасните Фурии, които искат да спрат Пърси в неговата мисия

Основна идея

И доброто, и злото, и героичното, и смешното, и опасното, и веселото съществуват във всички времена на човешката култура.

